

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. J. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Vojtěchem Dostálem
sídlem Lazaretní 4298/11a, 615 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2023 č. j. MSK 12563/2023, ve věci
stavebního povolení

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 29. 3. 2023 č. j. MSK 12563/2023 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 482 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Vojtěcha Dostála, sídlem Lazaretní 4298/11a, 615 00 Brno.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bílovec, odboru životního prostředí a územního plánování (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 28. 1. 2022 č. j. MBC/3003/22/ŽP/kla ve věci povolení vypouštění odpadních vod z „LC Bravantice“ a stavby vodních děl SO 302 – Jednotná kanalizace, SO 403 – Retenční nádrž a SO 405 – Čistírna odpadních vod realizovaných v rámci záměru „LC Bravantice“.
2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce je vlastníkem pozemku parc. č.XA, k. ú. X (dále jen „pozemek parc. č. XA“ nebo „předmětný pozemek“), který se nachází v blízkosti dotčeného bezejmenného toku, do něhož mají být vypouštěny odpadní vody, a to po jeho proudu. Žalobce na pozemku trvale hospodář a využívá ho k pěstování plodin. Žalobce má důvodné obavy, že vzhledem k naprostému nedostatku průtoku v bezejmenném toku může dojít k usazování odpadních vod v korytě toku. To dle něj může vést jak k působení značného zápachu, který bude jakožto imise vnikat na pozemek žalobce, a dále může dojít ke kontaminaci zemědělské půdy a zhoršení její kvality, jakož i kvality pěstovaných plodin. Žalobce zdůraznil, že odpadní vody budou vypouštěny ze značně rozlehlého areálu. S takto robustní a objemnou stavbou je nepochybně spojena rozsáhlá činnost, ze které budou odpadní vody pocházet. Vzhledem ke značenému objemu odpadních vod, které mají být akumulovány v bezejmenném toku, jenž ale fakticky nemá žádný průtok, je možnost dotčení žalobcových práv zcela patrná. Žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí trpí vadou nezákonnosti, neboť ve vodoprávním řízení nebylo žalobci postavení účastníka přiznáno, a to navzdory tomu, že jeho práva jsou předmětným záměrem přímo dotčena. Žalobci tak byla upřena možnost hájit svá práva ve vodoprávním řízení. Žalobce zmínil a citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) k otázce účastnictví.
 - 2) Žalovaný v napadeném rozhodnutí posuzuje míru dotčení žalobcových práv s ohledem na podmínky stanovené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle žalobce však otázka účastnictví ve správním řízení musí být posuzována primárně na počátku řízení, zejm. s ohledem na koncentrační prvky správního řízení. To, jaké podmínky budou uvedeny ve vodoprávním povolení, nemohlo být správnímu orgánu I. stupně známo při zahájení řízení, a proto nemohl být žalobce vyloučen z okruhu účastníků řízení. Dále žalobce namítl, že žalovaný se nevypořádal s některými zásadními skutečnostmi, zejm. že v bezejmenném vodním toku, do něhož mají být vypouštěny odpadní vody, absentuje jakýkoliv průtok. K tomuto žalobce již dříve odkazoval na stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „AOPK“) ze dne 7. 12. 2021 č. j. 01023/PO/21, které se týkalo jiného záměru souvisejícího s tímto bezejmenným tokem. Žalobce současně poukázal na metodický pokyn odboru ochrany vod Ministerstva životního prostředí

k vypouštění odpadních vod do vod podzemních, v němž je na str. 13 uveden příklad „stavba umístěná mimo obec, v blízkosti potoka. Potok má velmi malý nebo dokonce pouze sezónní průtok. Za takto změřených podmínek se jako vhodnější jeví varianta vypouštění odpadních vod do vod podzemních“. Dále žalobce odkázal na studii Výzkumného ústavu vodohospodářského T. G. Masaryka z roku 2016 nazvanou „Dopady odpadních vod na jakost povrchových vod v době sucha“. Dle žalobce správní orgán I. stupně pouze mechanicky aplikoval cca 5 let staré hodnoty sdělené ČHMÚ a nedostatečně je zohlednil vůči provozu, který bude původcem odpadních vod. Dále je významné stanovisko Správy CHKO Poodří ze dne 10. 3. 2010 č. j. 00137/PO/2010/AOPK, kde tento orgán požadoval, aby při změnách územního plánu pro konkrétní lokalitu byla zapracována taková opatření, která zamezí vypouštění odpadních vod do vod povrchových – tím spíše ve znečištěném recipientu obce Bravantice. Žalobce rovněž poukázal na stanovisko Povodí Odry ze dne 15. 4. 2015 vydané ve věci stavebního záměru žalobce, ve kterém Povodí Odry jako správce bezejmenného vodního toku uvedlo, že vypouštění odpadních vod je možné pouze za podmínky, že bude zajištěn celoroční průtok. V nyní posuzované věci však tato podmínka zajištěna není, jak plyne ze stanoviska AOPK. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je s uvedeným v rozporu a popisovaný negativní stav v lokalitě dále prohlubuje. Žalobce má proto důvodné obavy, že stanovené podmínky a parametry vypouštěných vod uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyhovují právním předpisům a neodpovídají skutečnému stavu jak dané lokality a toku, tak provozu stavby LC Bravantice.

3. Žalovaný ve vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, uvedl, že trvá na zákonnosti

a správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že žalobce nebyl a ani neměl být účastníkem předmětného řízení, k čemuž uvedl následující. Ve stavebním řízení je okruh účastníků řízení stanoven § 109 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování

a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý stavební zákon“), z něhož je zřejmé, že žalobce by mohl být účastníkem řízení ve věci povolení stavby vodního díla z titulu vlastníka sousedního pozemku, a to pouze tehdy, pokud by bylo prováděním stavby přímo dotčeno jeho vlastnické právo. Jak vyplývá z ustálené judikatury, pojem soused nelze chápat pouze ve smyslu tzv. mezujícího souseda, který je vlastníkem bezprostředně sousedícího pozemku nebo stavby na takovém pozemku. Za souseda lze považovat i vlastníka pozemku nebo stavby na něm v širším okolí. Přímé dotčení je dle žalovaného nutno posuzovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze záměru a jeho možných dopadech na okolí, tedy s ohledem na takovou možnou změnu poměrů v lokalitě, vyvolanou zamýšleným záměrem, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. Povinností správního orgánu ve stavebním řízení je v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím přímo dotčeni prováděním stavby. Z projektové dokumentace doložené k žádosti je zcela zřejmé umístění, rozsah a charakter projednané stavby, a je zřejmé, že stavba vodního díla bude realizována severně od hranice pozemku žalobce v minimální vzdálenosti cca 200 m. Realizace spočívá ve vybudování jednotné kanalizace délky 106,61 m zakončené vyústním objektem do vodního toku, retenční nádrže o objemu 950 m³ a celkových půdorysných rozměrech 50,6 m x 10,6 a hloubkou 8,15 m, a čistírny odpadních vod BioCleaner BC 100 K PP. Vzhledem k tomu,

že stavba tohoto vodního díla při realizaci nevyžaduje zvlášť složité stavební postupy, ani speciální strojní vybavenost a bude realizována běžnou stavební činností a mechanizací, lze uvažovat, že práva žalobce by mohla být ve vztahu k realizaci stavby dotčena nad úroveň přiměřenou místním poměrům maximálně imisemi, zejména hlukem, prašností, popř. vibracemi. Pozemek žalobce parc. č. XA a ostatní okolní pozemky jsou využívány

k zemědělským účelům pro pěstování plodin. Takovéto pozemky bývají několikrát ročně obhospodařovány zemědělskou technikou, se kterou jsou spojeny imise hluku, prašnosti, příp. vibrací. Z uvedeného je zřejmé, že pokud by po dobu výstavby došlo ke zvýšení emisí, lze mít důvodně za to, že pozemek žalobce jimi nebude, s ohledem na značné odstupové vzdálenosti, zasažen vůbec, popřípadě ne v takové intenzitě, která by přesahovala míru nepřiměřenou místním poměrům, nebo znemožňovala plnohodnotné využití pozemku k současnému účelu.

4. Dále žalovaný uvedl, že účastenství v řízení ve věci nakládání s vodami je upraveno v § 115 odst. 4 až 7 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) a § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Mimo účastníků řízení daných vodním zákonem, tedy žadatele, obce, v jejímž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, správce vodního toku v případech, kdy se řízení dotýká vodního toku, občanského sdružení, jehož cílem je podle jeho stanov ochrana životního prostředí, a jestliže písemně požádá o postavení účastníka řízení, jsou v souladu s § 27 správního řádu účastníky řízení i další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Žalovaný neshledal objektivní důvody pro zařazení žalobce mezi účastníky řízení ve věci nakládání s vodami. Žalobce nedisponuje oprávněním dle vodního zákona, které by mu ve vztahu k bezejmennému vodnímu toku, do kterého vodoprávní úřad povolil vypouštění odpadních vod z „LC Bravantice“, zakládalo jakákoliv práva nebo povinnosti, které by vydaným rozhodnutím vodoprávního úřadu mohly být dotčeny.
5. Dle žalovaného existují další důvody, které přispívají k rozhodnutí, že žalobce není a nemohl být účastníkem řízení, to, že pozemek žalobce se mírně svažuje směrem k dotčenému vodnímu toku, není přímo pobřežním pozemkem, jeho východní hranice je od břehové hrany vzdálena cca 20 m, ovlivnění pozemku žalobce vypouštěnými odpadními vodami v obdobích s nedostatečným průtokem povrchových vod ve vodním toku je podmínkami nastavenými vodoprávním úřadem ve vydaném rozhodnutí vyloučeno, neboť odpadní vody vypouštěné z LC Bravantice budou čištěny na hodnoty koncentrací při použití nejlepší dostupné technologie v oblasti zneškodňování odpadních vod, a v obdobích s nižším průtokem ve vodním toku, než byl stanoven AOPK, nebudou vypouštěny vůbec. Stanovenými podmínkami vodoprávní úřad vyloučil případnou akumulaci odpadních vod v korytu vodního toku, jeho zanášení a tím i doprovodné jevy, které by s tím mohly souviset, jako je např. žalobcem namítaný zápach.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 16. 12. 2022 vodoprávní úřad obdržel odvolání žalobce, který uvedl, že rozhodnutí vodoprávního úřadu napadá v celém jeho rozsahu z důvodu nezákonnosti a nesprávnosti spočívající v opomenutí žalobce jako účastníka řízení. Vodoprávní úřad nad rámec povinností daných mu § 86 odst. 2 správního řádu připsal ze dne 11. 1. 2023 vyrozuměl ostatní účastníky řízení o podaném odvolání a dal jim možnost se k němu ve lhůtě do 5 dnů ode dne doručení tohoto přípisu vyjádřit. Této možnosti využila dne 12. 1. 2023 Obec Bravantice, která uvedla, že není kompetentní podané odvolání posuzovat. Podáním doručeným vodoprávnímu úřadu dne 17. 1. 2023 se k podanému odvolání vyjádřil stavebník, který se obšírně vyjádřil k jednotlivým bodům podaného odvolání a závěrem shrnul, že má za to, že žalobce není účastníkem vodoprávního řízení, a pokud by mu bylo přiznáno postavení účastníka, neměl by jeho odvolání být přiznán odkladný účinek. Dle jeho názoru by odvolání mělo být zamítnuto, neboť má za to, že vznesené námitky se vztahují k otázkám řešeným v územním řízení, žalobci nepřísluší vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu, odvolání je do té míry neurčité, že se jím nelze zabývat, a námitky odvolatele o možném budoucím porušení zákonných podmínek jsou fabulací, kterou nelze předjímat a jsou šikanózní povahy. K podanému odvolání se dne 17. 1. 2023 vyjádřila také AOPK, která uvedla, že v předmětném řízení neměla postavení dotčeného orgánu státní správy, jak žalobce uvedl, ale správce vodního toku podle § 48 vodního zákona. K odvolatelem namítanému nízkému průtoku ve vodním toku, do kterého mají být odpadní vody vypouštěny a jeho odkazu na stanovisko AOPK ze dne 7. 12. 2021, uvedla, že toto stanovisko se týká výstavby kapacitní retenční nádrže cca 1,7 km proti proudu toku, v pramenné oblasti s odlišnými hydromorfologickými podmínkami. K vypouštění odpadních vod z LC Bravantice konstatovala, že toto vypouštění je přípustné pouze za nenulového průtoku ve vodoteči a v rámci projektové dokumentace pro stavební řízení byla stanovena minimální hodnota průtoku ve výši 0,72 l/s. Obsahem předložených správních spisů je také prvostupňové rozhodnutí vydané Městským úřadem Bílovec jako vodoprávním úřadem dne 28. 1. 2022, jímž bylo mj. povoleno podle ust. § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona nakládání s vodami-vypouštění odpadních vod do vod povrchových vznikajících při užívání záměru „LC Bravantice“. Současně byly stanoveny podmínky, za nichž se povolení k nakládání s vodami povoluje. Podle podmínky 1.: *Vypouštění odpadních vod vyčištěných v ČOV do bezejmenného vodního toku IDVT 10210111 bude realizováno pouze za předpokladu, že v předmětném vodním toku bude nad místem vypouštění dosažen průtok alespoň 0,72 l/s, a to tak, aby bylo dosaženo ředícího poměru alespoň 1:4,2 (odpadní voda : povrchová voda). V opačném případě budou vyčištěné odpadní vody akumulovány ve vymezeném prostoru retenční nádrže.* Vodoprávní úřad předal odvolání žalobce se spisovým materiálem žalovanému, jenž vydal napadené rozhodnutí.
8. U ústního jednání před krajským soudem dne 23. 10. 2024 setrvali účastníci řízení na své dosavadní argumentaci.
9. Stěžejním žalobním bodem v nyní projednávané věci je otázka, zda měl být žalobce účastníkem řízení ve věci povolení vypouštění odpadních vod z „LC Bravantice“ a stavby výše specifikovaných vodních děl. Žalobce dovozuje své účastenství z potenciálního dotčení jeho práv (§ 27 odst. 2 správního řádu) tím, že vzhledem k značné akumulaci odpadních vod v bezejmenném vodním toku, který fakticky nemá žádný průtok a nachází se v blízkosti žalobcova pozemku, může docházet k usazování odpadních vod v korytu bezejmenného

vodního toku a k intoxikaci žalobcova pozemku, což může vést ke zhoršení kvality této půdy, jakož i žalobcem pěstovaných plodin a také ke značenému zápachu.

10. Podle § 27 odst. 2 správního řádu, jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
11. Podle § 109 písm. b) starého stavebního zákona, je účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.
12. Podle § 115 odst. 1 vodního zákona, pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav.
13. Krajský soud předně odkazuje na přílehavou judikaturu NSS, konkrétně rozsudek ze dne 25. 5. 2016 č. j. 1 As 35/2016-38 nebo rozsudek ze dne 11. 4. 2019 č. j. 4 As 17/2019-68, kde je mj. uvedeno, že: „Pro naplnění definice účastenství postačuje pouhá možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Tato možnost přitom musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy bezprostředně. Je povinností správního orgánu v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků „sousedních“ pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím dotčeni přímo.“
14. Podle rozsudku NSS ze dne 29. 6. 2011 č. j. 7 As 54/2011- 85 je pak „přímým dotčením umístovanou stavbou ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. Úvaha o tom, že určitý pozemek, příp. určitá stavba, je již natolik vzdálen od pozemků, na kterých má být stavba umístěna, že jeho přímé dotčení nepřipadá v úvahu, pak musí být podložena skutkovými zjištěními vycházejícími z analýzy vzájemné vzdálenosti uvedených pozemků, povahy umístované stavby, příp. pozemku či stavby potenciálně dotčených, a dalších relevantních okolností, na základě nichž lze usoudit, zda dotčení připadá v úvahu.“
15. Také z rozsudku NSS ze dne 14. 2. 2014 č. j. 6 As 10/2013 - 58 plyne, že „pojem „přímé dotčení vlastnického práva“ je v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 - 85 a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 - 111) konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv.“
16. Dle konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, a ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04) nelze ustanovení týkající se účastenství v řízení dle stavebního zákona interpretovat doslovným zužujícím pojmem, neboť sousedem může být v řízeních podle stavebního zákona kdokoliv, např. i velmi vzdálený soused jako vlastník velmi vzdáleného pozemku nebo stavby, jehož práva mohou být potenciálně dotčena.

17. Z výše uvedeného vyplývá, že postačuje pouhá možnost přímého dotčení práv vlastníka sousedního pozemku, jež zakládá účastenství v řízení. Skutečnost, že „ve finále“ k takovému dotčení nedojde, nemá z hlediska účastenství žádný význam. Otázku účastenství je proto nutno posuzovat předem a s výhledem do budoucna, nikoliv zpětně. Není tedy podstatné, zda skutečně došlo k zásahu do práv žalobce, a to například znečištěním pozemku či imisemi (zápachem), podstatné je, zda mohl být žalobce takovým zásahem přímo ohrožen.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že stavba vodního díla bude realizována minimálně ve vzdálenosti cca 200 m od hranice pozemku žalobce. Žalovaný dále uvedl, že práva žalobce by mohla být ve vztahu k realizaci stavby dotčena nad úroveň přiměřenou místním poměrům maximálně imisemi, zejména hlukem, prašností či vibracemi, ale vzhledem k tomu, že se jedná o pozemek, který je každoročně obhospodařován zemědělskou technikou, se kterou jsou rovněž spojeny tyto imise, k dotčení práv nad úroveň přiměřenou místním poměrům nedojde. Dále žalovaný uvedl, že pozemek žalobce není přímo pobřežním pozemkem dotčeného vodního toku, je od břehové hrany vzdálen cca 20 m, kdy odpadní vody vypouštěné z LC Bravantice budou čištěny na hodnoty koncentrací pomocí nejlepší dostupné technologie v oblasti zneškodňování odpadních vod, a v obdobích s nižším než AOPK stanoveným průtokem ve vodním toku, nebudou vypouštěny vůbec. Dle žalovaného touto podmínkou vodoprávní úřad vyloučil případnou akumulaci odpadních vod v korytu vodního toku, jeho zanášení, a tím i doprovodné jevy jako např. žalobcem namítaný zápach.
19. Za rozhodující pro správné posouzení věci považuje krajský soud ve shodě s žalobcem posouzení, zda se povolení vodoprávního záměru může přímo dotknout vlastnického práva žalobce k jeho pozemku. Z obsahu žalobcova odvolání je zřejmé, že žalobce zcela určitým způsobem poukazoval na skutečnost, že v důsledku povoleného záměru, který spočívá také ve vypouštění odpadních vod do bezejmenného vodního toku, dojde k ohrožení žalobcova pozemku využívaného k zemědělské činnosti ve formě imisí (zejm. zápachu) a intoxikace (kontaminace půdy s dopadem na pěstované plodiny). Žalobce zřetelně popsal, v čem spatřuje dotčení svých práv, přičemž v tomto ohledu zmínil zcela konkrétní skutečnosti. Podle krajského soudu žalobcem konkrétně popsána možnost dotčení jeho práv posuzovaným záměrem představuje, a to i s ohledem na výše odkazovanou judikaturu, potencialitu přímého dotčení práv žalobce meritorním rozhodnutím.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, jakož i ve vyjádření k žalobě prakticky potvrdil, že k dotčení práv žalobce by teoreticky mohlo dojít za situace, kdy by nebyly prvostupňovým rozhodnutím stanoveny ochranné podmínky, jež takovému dotčení zabraňují (minimální průtok ve vodním toku, použití nejlepší dostupné technologie čištění odpadních vod apod.). Tím však žalovaný de facto připustil možné dotčení práv žalobce. Opatření, která mají být učiněna a vedou také k tomu, aby vlastnická práva žalobce nebyla dotčena, totiž již sama o sobě nasvědčují potenciálnímu dotčení žalobcových práv. Ani vzdálenost vodního toku, do kterého mají být odpadní vody vypouštěny, jakož i vzdálenost povolených staveb od pozemku žalobce, nehrají v tomto případě z pohledu již výše uvedené judikatury roli, neboť účastníkem řízení může být i soused vzdálenější. Zejména vzdálenost hranice pozemku žalobce 20 metrů od břehové hrany bezejmenného vodního toku nepředstavuje z pohledu imisí a kontaminace půdy (což je další žalobcem namítané potenciální ohrožení, k němuž se žalovaný v napadené rozhodnutí nijak nevyjádřil) jednoznačný eliminační důvod. Námitka žalovaného vznesená

u ústního jednání před krajským soudem, že vodoprávní orgán již v okamžiku zahájení řízení na základě podkladů žádosti věděl, že povolovací podmínku č. 1 učiní součástí vodoprávního rozhodnutí, je zcela lichá. S ohledem na již výše uvedenou argumentaci soudu žalobci v takovém případě svědčilo právo se k podkladům rozhodnutí vyjádřit (ust. § 36 odst. 3 správního řádu).

21. V souladu s výše uvedeným, jakož i s odkazovanou judikaturou NSS a Ústavního soudu, krajský soud dospěl k závěru, žalobce jako účastníka řízení nelze z vodoprávního řízení vyloučit, neboť nelze vyloučit potenciální přímé dotčení jeho práv posuzovaným vodoprávním záměrem. První žalobní bod tak krajský soud shledal důvodným.
22. Důvodným shledal krajský soud také žalobní tvrzení, že žalovaný nesprávně posuzoval míru dotčení žalobcových práv optikou podmínky stanovené prvostupňovým rozhodnutím, která toto dotčení eliminuje. Jak krajský soud uvedl již výše, tato podmínka, chránící mimo jiné také práva žalobce, sama o sobě nasvědčuje potencialitě přímého dotčení žalobcových práv, a tedy také oprávněnosti jeho účastenství v řízení.
23. Další argumentaci žalobce uvedenou v 2) žalobním bodě se krajský soud nezabýval, neboť jde o věcné námitky k vodoprávnímu řízení, které překračují předmět nyní posuzované věci, jímž je procesní otázka účastenství žalobce v řízení.
24. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost. Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále z nákladů spojených s právním zastoupením, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3 100 Kč a 3 x režijní paušál po 300 Kč. Dalšími náklady žalobce bylo cestovné jeho zástupce k jednání u Krajského soudu v Ostravě a zpět do sídla advokátní kanceláře v Brně (2 x 171 km) v celkové výši 2 582 Kč (§ 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 183 odst. 3 zákona č. 262/2006, zákoníku práce, v platném znění) a náhrada za promeškaný čas v rozsahu 7 půlhodin po 100 Kč. Náklady právního zastoupení tak činí 13 482 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 4 a § 14 odst. 1 písm. a) a písm. b) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů). Celkové náklady žalobce pak představuje částka 16 482 Kč.
26. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) týkající se právní moci rozhodnutí uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku právnímu zástupci žalobce (ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá tento vykonatelný rozsudek, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě 23. října 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu